

Herbert George „H.G.” Wells (21 septembrie 1866 – 13 august 1946) a fost numit părintele SF-ului (alături de Jules Verne). Cele mai cunoscute lucrări de science-fiction ale sale includ *Războiul lumilor* (1897), *Mașina timpului* (1895), *Omul invizibil* (1897) și *Insula doctorului Moreau* (1896). Wells a scris, de asemenea, despre subiecte legate de istorie și comentarii sociale și a fost implicat în politică o mare parte din viață. Pe măsură ce a îmbătrânit, scrierile sale au devenit mai realiste și mai pesimiste. Romane precum *Kipps* și *Istoria domnului Polly*, care descriu viața clasei de mijloc inferioare, l-au făcut să fie considerat un succesor demn al lui Charles Dickens. Wells a descris o serie de pături sociale și chiar a încercat, în *Tono-Bungay* (1909), un diagnostic al societății engleze în ansamblul ei.

H.G. Wells s-a născut la Bromley, în Kent, Anglia. Familia lui nu era înstărită; tatăl său, Joseph Wells, a lucrat ca negustor și jucător profesionist de crichet, iar mama sa, Sarah Neal, era menajeră. Wells a fost al patrulea și ultimul fiu al cuplului. La vârsta de 8 ani, un picior rupt i-a accentuat interesul pentru lectură. Atunci când tatăl său nu a mai fost capabil să câștige suficient pentru a întreține familia, Wells a devenit ajutor de postăvar la vârsta de 13 ani.

Între 1880 și 1883, Wells a avut o ucenicie nefericită ca ajutor de postăvar la Southsea Drapery Emporium, Hyde's. Experiențele sale la Hyde's, unde lucra 13 ore pe zi și dormea într-o cameră cu alți ucenici, au fost mai târziu o sursă de inspirație pentru romanele *The Wheels of Chance* și *Kipps*, care descriu viața unui ucenic de postăvar și critică distribuția bogăției în societate. Cu toate acestea, ulterior a reușit să urmeze cursurile Școlii Normale de Științe (devenită mai târziu Colegiul Regal de Științe din South Kensington, în prezent parte a Colegiului Imperial din Londra) cu o bursă de studii, unde l-a întâlnit pe Thomas Huxley. Wells a predat biologie până în 1893.

4

— **P**este o clipă, mă aflu față în față cu această ființă firavă din viitor. Venise drept spre mine și îmi zâmbise. Absența oricărei urme de teamă din comportarea sa m-a frapat imediat. Apoi s-a întors către ceilalți doi care o urmau și le-a vorbit într-o limbă ciudată, dulce și melodioasă.

Între timp, au mai venit și altele și în curând eram înconjurat de un grup de opt sau poate zece astfel de creaturi neobișnuite. Una dintre ele mi-a vorbit. În chip ciudat, mi-a trecut prin minte că vocea mea era prea aspră și prea gravă pentru ele. Așa că am clătinat din cap și, arătând spre urechi, am făcut din nou un semn cu capul. Creatura a făcut un pas în față și apoi, cu o ezitare, mi-a atins mâna cu un tentacul. După aceea am simțit alte tentacule mici și moi pe spate și pe umeri. Voiau să se asigure că exist cu adevărat. Dar nu era nimic alarmant în gesturile lor. Acești omuleți drăguți aveau ceva care inspira încredere – o gingășie fermecătoare, o anume inocență copilărească. Pe deasupra, păreau așa de firavi, că aș fi putut să-i trântesc la pământ pe toți odată, ca pe niște popice. Dar, când le-am văzut mânuțele roz pipăind Mașina

Timpului, le-am făcut semn să nu o atingă. Din fericire, m-am gândit atunci, înainte de a fi prea târziu, la un pericol pe care inițial nu-l prevăzusem. M-am aplecat peste barele mașinii și am deșurubat micile manete care ar fi pus-o în mișcare, după care le-am pus în buzunar. Apoi m-am întors spre ei cu intenția de a găsi o modalitate în care să putem comunica.

Atunci, studiindu-le mai îndeaproape trăsăturile, am observat și alte ciudățenii ale frumuseții lor de porțelan de Dresda. Părul lor, care cădea în bucle uniforme, se termina brusc la baza gâtului și în dreptul obrazilor; pe față nu aveau deloc păr, iar urechile lor erau foarte mici. Gura era tot mică, cu buze subțiri, de un roșu aprins, iar bărbiiile lor mici erau ascuțite. Aveau ochi mari și blânzi. În plus, iar asta ar putea părea o dovadă de vanitate din partea mea, nu păreau atât de curioși în privința persoanei mele precum m-aș fi așteptat.

Cum ei nu făceau niciun efort să comunice cu mine, ci stăteau în jurul meu zâmbind și vorbind gângurit între ei, eu am fost cel care a inițiat conversația. Am arătat către Mașina Timpului și apoi către mine. Ezitând un moment în privința modului în care să exprim timpul, am arătat spre soare. Imediat, una dintre ciudatele făpturi, mică și grațioasă, într-un veșmânt în carouri roșii și albe, mi-a imitat gestul și, spre marea mea uimire, a imitat sunetul tunetului.

Am rămas stupefiat pentru o clipă, deși semnificația gestului său era destul de clară. Brusc, mi-a venit în minte o întrebare: aveam oare de-a face cu niște creaturi cu mintea mărginită? Cu greu ați înțelege cât de afectat eram. Eu întotdeauna anticipasem că oamenii de prin anul opt sute două mii nu puteau fi decât extraordinar de avansați față de noi în știință, în artă, în tot. Și, deodată, unul dintre ei îmi pune o întrebare demnă de nivelul intelectual al unui copil de cinci ani –

mă întreabă dacă nu cumva veneam de pe Soare, adus de o furtună! Asta mi-a întărit impresia pe care mi-o făcuseră veșmintele lor, membrele fragile și trăsăturile delicate. M-a străbătut un sentiment de dezamăgire profundă. Pentru o clipă, am simțit că muncisem în zadar să construiesc Mașina Timpului.

Am dat din cap în semn de încuviințare, am arătat spre Soare și am imitat cu atât de mare fidelitate bubuitura tunetului, încât i-am speriat. Au făcut toți câte un pas înapoi și s-au înclinat. Apoi, unul dintre ei a venit râzând spre mine, cu o ghirlandă de flori frumoase, cu totul necunoscute mie, și mi-a pus-o la gât. Ideea a fost primită cu aplauze unanime; de îndată s-au apucat cu toții să alerge de colo-colo după flori, azvârlindu-le râzând asupra mea; puțin a lipsit să fiu îngropat în flori. Nici nu vă puteți închipui ce flori delicate și minunate au creat atâția și atâția ani de cultură. Apoi, unul dintre ei a sugerat că noua lor jucărie trebuia etalată în clădirea din apropiere. Astfel, trecând pe lângă sfinxul din marmură albă, care tot timpul acesta mi s-a părut că îmi urmărise uimirea cu un zâmbet, m-au condus spre o clădire cenușie, impunătoare, din piatră. În timp ce mergeam alături de ei, mi-a venit în minte, amuzându-mă teribil, convingerea mea nestrămutată că voi găsi o posteritate de o profundă gravitate și intelectualitate.

Clădirea, de dimensiuni colosale, avea și o intrare imensă. În mod firesc, atenția mi-a fost atrasă mai ales de aflusul tot mai mare de omuleți și de porțile uriașe care se căscau înaintea mea, întunecoase și enigmatice. Impresia generală pe care mi-o făcea lumea pe care o vedeam pe deasupra capetelor lor era aceea a unei risipe haotice de flori și arbori minunați, a unei grădini îndelung neglijate, dar care nu fusese totuși invadată de buruieni. Am văzut câțiva cactuși înalți, cu flori albe, ale căror petale lucioase măsurau aproape jumătate de

metru. Creșteau la întâmplare, ca și când ar fi fost sălbatici, printre varietatea de arbuști, dar, cum vă spuneam, nu am stat să le studiez îndeaproape atunci. Mașina Timpului rămăsese părăsită pe gazon, printre rododendroni.

Arcada ușii era bogat împodobită cu sculpturi, dar bineînțeles că eu nu le-am dat prea mare atenție, deși mi s-a părut în trecere că semănau cu decorațiunile vechilor fenicieni și m-a surprins faptul că erau foarte crăpate și degradate de trecerea vremii. Alți omuleți înveșmântați în culori vii m-au întâmpinat în pragul ușii și am pășit cu toții înăuntru. Eu, în hainele mele ponosite din secolul al XIX-lea, arătând destul de caraghios împodobit cu ghirlandele de flori, înconjurat de o mulțime agitată de veșminte viu colorate și de brațe de un alb strălucitor, într-o învălmășeală de râsete și zarvă.

Ușa cea mare ducea într-o sală spațioasă, îmbrăcată în tapet maro. Tavanul era înalt, iar prin ferestrele parțial acoperite cu sticlă colorată pătrundea o lumină de intensitate moderată. Podeaua era alcătuită din blocuri imense dintr-un metal alb, foarte dur; nu erau plăci, nici lespezi, ci blocuri. Podeaua era atât de uzată de pașii generațiilor care trecuseră pe-acolo, încât se denivelase prin locurile mai umblate. De-a lungul sălii erau nenumărate măsuțe joase, din lespezi de piatră șlefuită, iar pe ele tronau grămezi de fructe. Am reușit să identific printre fructe doar zmeura și portocalele, care erau de dimensiuni neobișnuite, dar cele mai multe dintre ele îmi erau total necunoscute.

Printre măsuțe erau împrăștiat o mulțime de perne. Însoțitorii mei s-au așezat pe ele, făcându-mi semn și mie să fac la fel. În absența oricărei ceremonii, au început să mănânce fructele cu mâinile, aruncând cojile, cozile și toate celelalte resturi în orificiile circulare din părțile laterale ale meselor. Le-am urmat exemplul fără nicio

ezitare, căci eram însetat și lihnit. În timp ce mâncam, am studiat încăperea în voie.

Ceea ce m-a izbit cel mai mult a fost, probabil, aspectul ei neîngrijit. Ferestrele cu geamuri colorate, care aveau toate același model geometric, erau sparte în multe locuri, iar perdelele care atârnav peste partea de jos erau pline de praf. Colțul măsuței de marmură de lângă mine era ciobit. Cu toate astea, impresia generală pe care o crea era de abundență și de pitoresc. În sala aceea luau masa, probabil, vreo două sute de omuleți și, cei mai mulți dintre ei, așezați atât cât se putea de aproape de mine, mă observau cu interes, ochii lor mici strălucind în timp ce-și mâncau fructele. Toți purtau veșminte din același material mătăsos delicat, dar rezistent totuși.

Fructele, în treacăt fie spus, reprezentau singura lor hrană. Acești omuleți din viitorul îndepărtat erau niște vegetarieni stricți și, cât timp am fost oaspetele lor, chiar dacă uneori mai aveam poftă de carne, am fost nevoit să fiu fructivor ca ei. E adevărat, am aflat mai târziu că vitele, caii, oile și câinii dispăruseră de pe fața pământului, așa cum se întâmplase odinioară cu ihtiozaurii³. Dar fructele erau delicioase; mai ales unele de sezon – niște chestii mai consistente, învelite într-o păstaie triunghiulară – erau nemaipomenit de gustoase și au devenit alimentul meu de bază. La început am fost nedumerit de toate aceste fructe și flori necunoscute, dar ulterior am învățat să le apreciez.

Nu vreau să vă plictisesc vorbindu-vă prea mult despre ospățul meu cu fructe din viitorul îndepărtat. Imediat ce mi-am potolit un pic foamea, am decis să încerc să învăț limba pe care o vorbeau noii mei prieteni. Mi-era limpede că acesta era primul lucru pe care

³ Gen de reptile fosile marine uriașe, care au trăit în perioada mezozoică, cu corpul asemănător cu al delfinilor. (n.tr.)

trebuia să-l fac. Fructele îmi ofereau un prilej cum nu se putea mai nimerit pentru asta și, luând în mână câte unul, am început să emit o serie de sunete și gesturi interrogative. Cu greu am reușit să mă fac înțeles. La început, eforturile mele au fost întâmpinate cu niște priviri mirate sau cu hohote de râs nestăvilite, dar apoi, o creatură micuță, cu părul blond, a părut că-mi înțelege intenția și a rostit denumirea fructului pe care-l țineam în mână. A fost nevoie să se consulte între ei și să-și explice apoi unul altuia în detaliu despre ce era vorba. Primele mele tentative de a reproduce sunetele delicate ale limbii lor le-au provocat un mare amuzament. În orice caz, mă simțeam ca un profesor în mijlocul unor copii. Am perseverat și în curând stăpâneam deja pronunția a vreo douăzeci de substantive; apoi am trecut la pronumele demonstrative, după care am ajuns chiar și la verbul „a mânca”. Era însă o muncă prea anevoioasă pentru ei și, în curând, omuleții au ostenit și căutau să scape de întrebările mele. Așa că m-am hotărât, mai degrabă constrâns de împrejurări, să-i las să mă învețe atunci când se simțeau ei dispuși. Dar și acele lecții scurte lor li se păreau interminabile și trebuie să mărturisesc că n-am întâlnit în viața mea oameni mai indolenți și care să obosească mai repede decât ei.

În curând, am mai descoperit o ciudățenie a micuțelor mele gazde, și anume nepăsarea. Veneau spre mine ca niște copii, cu strigăte entuziasmate de uimire, după care, tot ca niște copii, se plictiseau repede de obiectul curiozității lor și se îndepărtau, pornind în căutarea altei jucării. Odată ce ospățul și primele mele încercări de conversație au luat sfârșit, am constatat că aproape toți cei care mă înconjuraseră la început dispăruseră între timp. La fel de ciudat e și cât de repede am ajuns eu să-i disprețuiesc pe acești omuleți. De îndată ce mi-am potolit foamea, am ieșit pe poartă, din nou la soare.